

Sygnatura akt: XI GC 976/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Wiktoria Skulska

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. S.**

przeciwko (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W.** na rzecz powoda **B. S. kwotę 975 (dziewięćset siedemdziesiąt pięć) złotych i 49 (czterdzieści dziewięć) groszy z odsetkami ustawowymi od dnia 25 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty;**
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 976/16

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Powódka B. S. złożyła pozew przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W. o zapłatę kwoty 975,49 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 25 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu.

W pozwie wskazano, że strony łączyła umowa sprzedaży odzieży ochronnej. Powódka dostarczał pozwanej spółce odzież, wystawiała i faktury w ten sposób wykonała umowę sprzedaży. Pozwany nie składał zastrzeżeń co do ilości i jakości towaru. Należność wynosiła 2.368,64 złotych. Po wezwaniu do zapłaty pozwana nie dokonała zapłaty.

W sprawie wydano nakaz zapłaty uwzględniający żądanie (karta 16).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (karta 24) pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Pozwana zakwestionowała, aby składała zamówienie i żeby towar został jej dostarczony. Zarzuciła, że dochodzona kwota nie wynika z załączonych do pozwu dokumentów.

W piśmie z dnia 16 sierpnia 2016 roku (karta 73) powódka wskazała, że w uzasadnieniu pozwu omyłkowo wskazano kwotę należną od pozwanej jako 2.368,64 zł zamiast 975,49 zł. Wartość przedmiotu sporu wskazano zaś właściwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W. w dniu 4 listopada 2015 r. zamówiła u B. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą „firma Handlowa (...)” odzież ochronną w postaci:

- ubrania ocieplanego (baever) w ilości 3 kompletów za cenę 176,40 zł netto za sztukę,

- obuwia Jumper S3 w ilości 3 sztuk za cenę 87,96 zł netto za sztukę,

za łączną cenę 793,08 zł netto (975,49 zł brutto).

Dowód:

- korespondencja e-mail, k. 52 – 55.

Towar został dostarczony (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w W. i odebrany przez nią.

Zapłata miała być dokonana przelewem na konto. B. S. wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 975,49 zł płatną w terminie 10 dni.

Dowód:

- faktura VAT, k. 8;

- zeznania powódki B. S., k. 56 – 57.

Pismem z dnia 13 kwietnia 2016 r. B. S. wezwała (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową w W. do zapłaty 975,49 zł tytułem zapłaty za fakturę nr (...) z 14 grudnia 2015 r. w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 9.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości zasadne.

W sprawie wykazany został fakt, iż strony łączyła umowa sprzedaży. Stosownie do treści art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Powódka wykazała fakt zawarcia umowy, wysokość ceny sprzedaży za przedmioty wymienione w umowie, ilość dostarczonego towaru oraz fakt jego dostarczenia. Brak było zarzutów co do ewentualnie wadliwej jakości towaru. Pozwana w sprzeczanie wskazała, że „nie kwestionuje faktu zawarcia umowy sprzedaży”. Wskazała, że „zaprzecza jednak wszystkim twierdzeniom powoda wyraźnie nie przyznany”. Sformułowanie to ma charakter ogólny.

Zdaniem sądu argumentacja pozwanej wyartykułowana w sprzeczanie a mająca na celu uzasadnienie braku podstaw do zasądzenia kwoty wymienionej w pozwie została odparta przez powoda. Stosownie do brzmienia art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Należy zwrócić uwagę na brzmienie normy art. 210 § 2 k.p.c., stosownie do której każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwniej, dotyczących okoliczności faktycznych. W myśl zaś treści art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwniej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Mając na uwadze całokształt zgromadzonego materiału dowodowego w tym jego mnogość, fakt, iż dowody przeprowadzone przed sądem korespondowały ze sobą i

tworzyły spójną całość wyjaśniając podstawy prawne i faktyczne żądania, sąd uznał wszystkie fakty, którym pozwana nie zaprzeczyła za przyznane.

Stanowisko wyżej przytoczone znajduje poparcie między innymi w treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014 roku w sprawie V CSK 78/14. W orzeczeniu tym wskazano, że pozwany, kwestionując zasadność powództwa, nie może ograniczyć się do stwierdzenia, że zaprzecza wszystkim faktom powołanym przez powoda, z wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznał.

Na rozprawie o okolicznościach stanowiących podstawę powództwa zeznawała powódka. Tym logicznym, jasnym i spójnym zeznaniem wyjaśniającym okoliczności sprzedaży i braku zapłaty pozwana nie zaprzeczyła. Zeznania te korelują z dokumentami załączonymi do pozwu oraz na rozprawie, co sprawia, wobec braku aktywności procesowej pozwanego, że powództwo jawi się jako zasadne.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku.

W zakresie odsetek sąd orzekał na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. powodowi za czas opóźnienia w wypłacie należnych mu świadczeń przysługują odsetki za okres opóźnienia w wysokości ustawowej. Odsetki naliczono, zgodnie z żądaniem strony powodowej od dnia następującego po dniu określonym w fakturze.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 2 wyroku znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te składa się wyłącznie opłata od pozwu w wysokości 30 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)